

[Ole Henriksen]

organisationerne er blevet enige om at man skal overgå til EFG-systemet. Det synes jeg er en rigtig disposition, når begge parter er enige om det.

Derfor må jeg sige, at hvis vi skal afbureaukratisere, skal vi i hvert fald først og fremmest hindre, at folketinget begynder at blande sig for meget, for så går der altså bureaukrati i det. Det er erfaringen, når folketinget går for tæt ind på arbejdsmarkedsområdet og blander sig i noget, det helst skulle holde sig fra.

Vi mener, at det kører bedst også for de unge ved, at organisationerne løser deres problemer selv. Jeg tror altså, som jeg sagde i starten, at viljen er til stede på alle leder og kanter, også hos organisationerne. Selvfølgelig er vi tilhængere af, at ministeren og andre ved samtaler med organisationerne – man siger, at regeringen kan tale med LO, så kunne de konservative jo tale med arbejdsgiverne – prøver at få ryddet disse bureaukratiske hindringer af vejen og så ellers lader det blive på det plan.

Halvgaard (FP):

Vi har jo efterhånden haft mange debatter her i folketinget vedrørende arbejdsløsheden, lærlingeforhold og praktikpladser, og det er da også forståeligt, for det er problemer, der skal løses og vel er den vigtigste opgave for folketinget. Viljen til at løse opgaven er sikkert nok til stede i ethvert parti, men desværre er der uenighed om, hvordan man skal løse problemet.

Forud for folketingsvalgene i 1970'erne og først i 1981 lovede statsminister Anker Jørgensen, at socialdemokratiet nu virkelig ville tage fat på initiativer til løsning af arbejdsløsheden, herunder ungdomsarbejdsløsheden osv., men hvad er der så sket? Siden er arbejdsløsheden støt vokset, så vi i dag har ca. 320.000 arbejdsløse, hvoraf en høj procent er unge.

Man har fra regeringens side igangsat forskellige ordninger, der alle har vist sig utilstrækkelige, fordi de er blevet gennemført ad kunstig vej, og resultatet er stort set blevet en mærkbar forøgelse alene i den offentlige sektor, en beskæftigelse, som ikke har resulteret i en produktion til gavn for det danske samfund, men som tværtimod har forøget de offentlige udgifter med en yderligere økono-

misk belastning for det danske erhvervsliv med en forringet konkurrenceevne til følge.

Jeg mener, det er forkert, når LOs nye førstemand, Knud Christensen, påstår, at vi ikke nationalt kan afskaffe ledigheden. Problemet, som er indeholdt i denne forespørgselsdebat, er jo, når alt kommer til alt, spørgsmålet om initiativer til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Godt nok har man koncentreret sig om ungdomsarbejdsløsheden i forbindelse med manglende lære- og praktikpladser, men problemet om fremskaffelse af praktikpladser såvel som afskaffelse af arbejdsløsheden i det hele taget hænger jo nøje sammen med erhvervslivets vilkår. Kun bedre vilkår for erhvervslivet kan give nye lærepladser. Har erhvervslivet gode vilkår, og er det konkurrencedygtigt, stiger produktionen og åbner automatisk for tilgang af nye lærlinge- og praktikpladser.

Desværre er vi havnet i en vanvittig situation, fordi man her i landet har ført en politik, der har passiviseret vort erhvervsliv, kapital og arbejdskraft. Stadig flere danske virksomheder tør simpelt hen ikke investere i nye arbejdspladser, fordi indtjeningen er for dårlig i forhold til risikoen og erhvervsklimatet er for ringe og gennemsyret af tåbelige restriktioner. Så længe det bedre kan betale sig for en erhvervsdrivende at investere i statsobligationer med et afkast på 20 pct. fremfor at investere kapital i sin egen virksomhed, er der kun ringe mulighed for, at der åbnes for nye praktik- og lærepladser.

Vi har en urimelig skattelovgivning. Vi har en urimelig arbejdsmarkedspolitik. Regeringens tanker og ideer med hensyn til ad kunstig vej at etablere praktikpladser i den offentlige og private sektor, uden at der forefindes et behov, vil blot forværre erhvervslivets konkurrenceevne, fordi det er udgifter, der, når alt kommer til alt, alene skal betales af erhvervslivet selv.

Skal problemet løses, må folketinget simpelt hen have mod og handlekraft til at gennemføre de nødvendige foranstaltninger på et utal af områder i lovgivningen, uanset om det bryder med vanetænkning blandt politikere, embedsmænd eller i organisationerne.

Jeg vil også benytte lejligheden til at drage ét område frem, som jeg mener er aktuelt i denne forbindelse, og som derfor bør omtales, og det er den omstændighed, at arbejdsanvisningskontorerne, arbejdsformidlingen i